

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אף עצרת וכו'
בירושלמי אר"י. עיין מ"ל
פ"ג הלכה ו' מהלכות חבל:

הגהות מהר"י
לנדא

[א] תום' ד"ה אף עזרת וכו'
 צירושלמי. ז"ל פ"ב הלכה ג'
 ובמס' ביצה פ"ב הלכה ד':

מוסף רש"י

מביאין שלמים. כיום טוב
לך שום דבר שכן מאלל
הדיוט (עליו: ז) עזר מאלל
אלס ביוט ומכיו אף אלס
אלל לכל נפש (מגילה ה.)
וראין סומכין עלהה.
השקמיסה שבות היא משתמש
בצטלי חוץ ותמן (צלה לו):
אלו קל משום שבות אלל
בצטלי חוץ ורובין על גבי דמה
(עליו: ז) שכלל אסורה
משום שבות שבת כמו
סומן וחי ורס משתמש בצטלי
חיים (ביצה יט.) ועל אף
שקריבו ביוט ימכו
מתחולל, דלית להו גיפס שמח
מקל אסמכה שחיות (עליו
ה.) אבל ארז עורלות. חין
מביאין עלות. חין ממזין
ומוסקין שכן קרבו צבור חמין
קצוב, שכל עול יחיד אל יביא
על שאלו דה אכילת הדיוט
ומכיו יעשה לכס וכו' (עליו
לגובה ביצה יט.) חין ממזין
ומוסקין שחנת קצוב על שומן
קצוב עולו וכו' ומחזקו וכו' (עליו
שבת וכל שכן ביוט יעליו)

(ז.) **בִּיבְיָאן** שְׁלֹמֹם
 וְהָיָה עִלְּמָא מְקִיס לְנָח
 לְכַסּ וּלְנָח לְנִכְרִים (מְבִילָה ה.)
 וְסוֹמְכִין עֲלֵיהֶם. וְיוֹן מְקִיס
 לְהַסְכּוֹן לֵב גּוֹר שְׁנוֹת נִגְזַל
 מְמִיכָתָּ (רַעֲדִי ז.) בִּי"ש
 אֹמְרִים יֵשׁ טְבוּחָא אַחֲרָ
 הַדְּמִירָה. וְיֵשׁ לְנִגְזַל
 דְּלִמְרִי שְׁנוֹת אֶזְן מְקִיסִין
 שְׁנֵי עֵרֵךְ הַלֵּךְ לֵב יִקְרִיעֵהוּ
 לְאַחֵר שְׁנֵי (מְבִילָה ה.) וְכֵן
 אֹמְרִים אֵין יוֹם טְבוּחָ
 שְׁנוֹת. אֵין לֵב יִקְרִיעֵהוּ
 עֲמוּחָ, אֵין חֶרֶץ לְהַמְנוֹן לִי
 שְׁנוֹת, שְׁלֹמֹם שְׁנוֹת
 שְׁנֵי עֵרֵךְ (רַעֲדִי ז.) וְמוֹדִים
 קִיָּם חֵלֶה לְהוֹיִשׁ בְּחִבָּה.
 בְּעֵלֶת שְׁנֵי לְהוֹיִשׁ שְׁנֵי, שְׁנֵי
 בְּעֵלֶת שְׁנֵי וְשְׁלֹמִי מְקִיסִין אֶזְזִין
 שְׁנֵי וְיִמְחִיל יוֹם שְׁנוֹת שֵׁל
 קְרִיבֹת שְׁנֵי לְאַחֵר שְׁנֵי
 שְׁנֵי (מְבִילָה ה.) מִיִּין לְעֶצְרָה. לְדִלְעֵה
 בְּחָ תְּסוּכּוֹת וְכֵתָה הַלֵּנוֹת
 נִפְקָת לִי מוֹמִתוֹת אִיּוֹר חָה
 לֵה' שְׁנֵי עֵרֵךְ, יוֹלֵד יוֹלֵד
 חוֹגִין כֵּן מ' לֵב יִקְרִיעֵהוּ, חוֹמוֹ
 אֵתָה חוֹגֵל וְאֵתָה חוֹגֵל לֵב
 חוֹגֵל חוֹגֵל וְאֵתָה חוֹגֵל

דבשהדי גצה. ששורה לגובה הגב של בזהמה: קגצה של בזהמה דמי.
והוראש שזה בגובה לגב הזהמה: מרתני' מציאין שלמים. ביו"ט
שהן אכילת הדיוט: ואין סומכין עליהן. כדאמרין (א) אלא סומך
עליהן מערב יו"ט ושוחטין ביו"ט ללא צעין תפק לסמיכה שחיתה:

אכל לא מביאין עולות. באותן שיכלו להביא לאחר יו"ט דתביב הוא לצד ועשה לכם (שמות יב) לכם ולא לגבוה: **ויס עזבו.** של קרבנות ראייה וסוגייה של יו"ט לאחר השבת שאין לקריבין לא בזיו"ט ולא בשבת: **אין לה יום עזבו.** אינה נצרכה יום טבוח שמוחר להקריבין בזיו"ט: **אין דבן גדול מתלבש כנלים.** נאים כצביתו וכשוק. ולאו בשעת עבודה קאחור ולא כצבדי כהונה קאי אלא שאלא יתנאה באותו היום שיום טבוח של עזרת אחר שבת (א) שייצני הכל שאינו היום יו"ט מפני שזבחי מה ואומרים עזרת אחר שבת: **גבו' מה** חג המולד יש לה פתומין כל שצעה.

בדרבנן קראי צפ"ק (דף ט.) ב"ח
הסוכות וה"ה לחג המלות שהרי אף
הוא שזעת ימים: פו"ר קש"ב פייס
ומזן רב"ל קרבין ש"ר ברכ"ה. פייס
וענין פרי החג כל שזעת ימי החג
אין מפיסין עליהן אלא לפי חשבון
המשמרות לפי סידור מקריצין אותן
בדלתן כמסכת סוכה (דף נה:) מי
שהיה מקריצ פרים היום ללך היה
מקריצ למחר ופר של שמיני מפיסין
ועליו אחיה מן המשמרות יקריצנו. זמן
רגל שיש לו שם רגל צפני
שהחיינו. רגל שיש לו שם רגל צפני
ועלנו ואינו קרוי סוכות. קרבן שאין
בזהות קרבנותיו כקדר פרי החג
שפרי החג מתמעטין והולכין וכזהיהן
י"ד בכל יום ואילים שנים וכשמיני פרי
אחד איל אחד ושזבעה כצנים. שיר אר
אחד קרבנותיו כקדר פרי של ימות
החג ואינו מתמעט מענין פרשיות של
הומצה" (פוכה נה.) שהוא סימן לשיר

שֶׁל יְמוֹת הַחַג. בָּרְכָה שֶׁהֵיוּ מִצְרִיִּים אֲתָם
הַשְּׁמִימִי שָׁלָה אֶת הָעָם וַיִּצְרְכוּ
לֹא תַפְשָׁה. כָּל מִקּוֹם שֶׁתִּמְאַס
תּוֹפֵשׁ מוֹעֵט טוֹב לֶךְ לַתְּפוֹשׁ
אֶת הַמִּרְצוּבָה וְתִתְּפוֹשׁ אֶת
הַמִּרְצוּבָה הַמוֹעֵט אֲבָל אִם
תִּתְּפוֹשׁ הַמוֹעֵט נִמְאַסְתָּ שֶׁפָּשַׁת שָׁלָה

וּפְנִינָה
יִכְיָרוּ שְׂהוּא יוֹם טוֹב: **אָף עֲצַרְתָּ יֵשׁ לֹא תִשְׁלֹוּמִין.** * בִּירוּשָׁלַיִם א' א'
כְּלוּמֹר מֵהֶם מִשְׁמַע שֶׁהִיא לֹא תִשְׁלֹוּמִין וְקִשָּׁה לִהְיוֹת אֶלְחָנִן תִּפְּסוּק
בְּפֶרֶק בְּמֵה מְדַלִּיקִין (שַׁבָּת ז.) דְּבִשְׁבַּת נִפְטֹר דָּוִד וְשִׁמְשֹׁן הֵם לִית לֵא
לִפְנֵי זֶה שֶׁם צִפְנִי עֲלָמוֹ וְאִינוּ בְּכָלל סֻכּוֹת וּבִרְכָּה הִיא בִּרְכַּת הַמֶּלֶךְ כְּדִכְתִּי
(סוֹפֵה דף מז. וּשֵׁ) אָמַר כֶּשֶׁם שֶׁחָב טַעוֹן שִׁיר קֶרְבֵּן בִּרְכָּה וְלִינָה אָף
וּתְפִלָּה וְעוֹד לִישָׁנָה דִּקְנָט בִּרְכָּה צִפְנִי עֲלָמוֹ מִשְׁמַע דְּאָף בִּימֵים אֲחֵרִים
כֵּל שְׁעָמָה יֵאָדָה מִשְׁמַע דְּבִרְכַּת הַמֶּלֶךְ וְתְפִלָּה צִפְנִי לִמְחִיר לֵא
וְצִיּוֹם וְכָלן בִּיּוֹם לִלְמַד שְׂהוּא רָגַל צִפְנִי עֲלָמוֹ וְנִרְחָל לִרְמֵת בִּרְכָּה
לִינָה בִּירוּשָׁלַיִם וּר"ח מִפְרָשׁ רָגַל לַעֲנִין אֲצִילוֹת וְהִכָּה אִתָּה בְּפֶרֶק
שְׁלֹו הִרִי כֹאן כ"א וְשִׁנְיָהּ יִסְדֵּר ר"ת בְּמַעֲרִיב שְׁלֹו (1) לִינָה שְׁלֵשִׁים יִדְח
יִמִּים וּבִרְכַּת הַמֶּלֶךְ אִינָה לֵשֶׁם וְלִינָה לֹא צִפְנִי לִמְיָתִי לְדַבְרִי רש"י וּר"ח
מִזְמוֹר שְׁלֹו שְׁלֵם דְּבִשְׁאָר יִמֵּי הַחַג אֲמַר הַמּוֹצָא"י כְּדִמְפְרָשׁ הֵם שֶׁ
מִנְחָה (2) שֶׁאֲמַר לִמְנוּחָה עַל הַשְּׁמִינִית מִיָּהוּ אֲמַר ר"י דִּהֵם לֹא מִדְּבַר
מִשְׁמַע שֶׁהִיוּ אֲמִירִים אוֹתוֹ בְּמִקְדָּשׁ כִּיּוֹן דִּנְתָּקֵן לֹמֶר: **תְּפִשְׁתָּ מוֹעֵד**
וְיִו"מ לְדַמְדָּה מְרֻבֶּה אֵין קֶצֶה דְּלַעוֹלָם תּוֹכֵל לְהִרְבּוֹת אֲבָל לְמוֹעֵד י
שִׁנִּים יִכּוֹל מְרֻבִּים אֵר"ר עֻקִּיבֵא כֵּל שֶׁמִּשְׁמַעוֹ מְרֻבֶּה וּמִשְׁמַעוֹ מוֹעֵד
אִינָה כֵּלָה מוֹדֵדִין בְּמַדָּה כֵּלָה וְאִין מוֹדֵדִין צִפְנִינָה כֵּלָה אֵר"ר נִחְמִיָּה
צִפְנִינָה. אִתָּה כְּרֹאזִי וּר"מ דְּאִילוֹן לִתָּק וּר"ש וְרֹאזִ"ס צִפְנִי
שֶׁאֲמַר פּוֹנֵה לֹא יִהְיֶה אֲלָל לְבָקֶר וְהִכִּי נִמְי מְרֻבֶּה

אין דורשין פרק שני חגיגה

ק שני חגיגה **יז.**

רב אשי אמר אפילו תימא צדיין מותרין ב' דבהדי גבה כגבה דמי: **מתני'** ^(ב) בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם אבל לא עולות וב"ה אומרים *מביאין שלמים ועולות *וסומכין עליהם עצרת שחל להיות בערב שבת ב"ש אומרים יום טבוח ^(ג) אחר השבת ובית הלל אומרים ^(ד) אין יום טבוח אחר השבת ^(ה) וימודים שאם חלה להיות בשבת שיום טבוח אחר השבת אין כהן גדול מתלבש בכליו ומותרין בהספד ובתענית שלא לקיים דברי האומרין עצרת אחר השבת: **גמ'** א"ר אלעזר א"ר אושעיא ^(ז) מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבועה שנאמר ^(ח) בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות מקיש חג השבועות לחג המצות מה חג המצות יש לה תשלומין כל שבועה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שבועה ואימא מקיש לחג הסוכות מה חג הסוכות יש לה תשלומין כל שמונה אף חג השבועות יש לה תשלומין כל שמונה שמיני רגל בפני עצמו הוא אימור דאמרי ^(ט) שמיני רגל בפני עצמו הוא הני מילי ^(י) לענין פזי"קש"ב אבל לענין תשלומין תשלומין דראשון הוא ^(יא) דתנן מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון ^(יב) תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת אלא ^(יג) למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות לאקושי לחג המצות מה חג המצות טעון לינה אף חג הסוכות טעון לינה והתם מגלגל דכתיב

והנח אבן גררה (ד) נסבא שמירי
בחיגיגה וכן משמע שמאריך התם
טפי לפרש יש להוכיח מיה דבינה
מיתניא מקמי מילתין:
י"ח סבוכה שזו אחר השבת. וואע"ג
דלא חזו בראשון מיתיה לז' דשני
אפילו למ"ז שטלומין דראשון (א) כיון
שאין העכבה רק בשביל היום כדפי
לעיל חזיא מיהא קרינן ביה:

יְיָ מִבּוֹחַ אַחֵר הַשְּׁבֵת. פֶּרֶשׁ׃
קִרְבָּנוֹת רִאשִׁי וּמוֹגִינָה שֶׁאֵין
קִרְבִּין לֹא צִו״ט וְלֹא בִשְׁבֵת וְלֹא
יִסְתַּח לומר ^(א) דְּחִגִּינָה אֲמַלִּי לֹא וּמ״שׁ
מִשְׁלֵמִים לִצ״ח וּמִיָּהוּ צִירֹשְׁלֵמִי מִיִּמִּית
^(ב) אֲמָרוּ לָהֶם לִצ״ח דֵּרִישׁ וּמִדְּבוֹת
וְיִכְוִיחַ [שְׁמוֹתֵיהֶן] לְהִדְרִישׁ וְאִסְרוּ
לְגִבּוֹהַּ] אֲמָרוּ לָהֶם צ״ה מִה לְנִדְרִים
וּנְדִבּוֹת שֶׁאֵין קִבּוֹעַ לָהֶם זְמַן תִּאֲמָרוּ
בְּחִגִּינָה שׁוֹמְנָה קִבּוֹעַ אֲמָרוּ לָהֶם
צ״ח חִגִּינָה נִמִּי אֵין זְמֶנָּה קִבּוֹעַ שֶׁאִם
לֹא חִגַּג בְּרֶאשׁוֹן חֻגֵּג וְהוֹלִךְ כָּל הֵרֵגֶל
אֲמָרוּ לָהֶם צ״ה כִּיּוֹן שֶׁאִם לֹא חִגַּג בְּרֶאשׁוֹן
אֵינוֹ יִכּוֹל לְחֻגֹּג אַחֵר הֵרֵגֶל הֵיינוּ זְמֶנָּה
קִבּוֹעַ שֶׁמֶנֶע דָּחַק בְּחִגִּינָה פְּלִיגִי
לְפִרְשֵׁי שֵׁט ^(ג) אֵין בָּהֶן ^(ד) מִתְבַּשֵּׁשׁ
בְּבִבְלֹי. פֶּרֶשׁ״י צִכְלִים נָחִים שֶׁלוֹ
וּצְדִיתוֹ וּצְדוֹק שֶׁלֹּא בִשְׁעַת עֲבוּדָה וְלֹא
בְּצִבְדִּי כְּהֹנֶה קֶאֱמֵר אֵלֶּה שֶׁלֹּא יִתְנַחֵה
לְחֻמּוֹת יוֹם עֲבוֹד שִׁבְעִינוּ הֵכֵל שֶׁאֵינוֹ
יִו״ט וְקֶשֶׁה לְמֹרִיד חֲדָא דְּלִישָׁנָה לֹא
שֶׁמֶנֶע מִיִּי דִּהֵל לְמִינִיקַט צִכְלִים נָחִין
וְעוֹד מִאי אֲרִיִּל כֶּהֱן לֹא אֲפִילוֹ
שׁוֹאֵר אֲדָם נִמִּי וּגְרָמָה לוֹ דְּבִח׳ גְּדִים
גְּדוֹל לְעוֹבֵד בְּצִבְלִי כְּבוֹד הַיּוֹם אֲזַל

עצבוד שלח יתראה להיות יו"ט ורואה
יוסי בר בון בשם ריב"ל בכל יום כ"ג
תמיד של שחר אם יש שם נדרים
בביתו וזא ומקריב תמיד של ערב
ואם לא היה עושה כן אלף בשבתות (א)
ועליו לבבול ונלעזר אלף או מפני עצור
אות נפשו כדתאן ביומא (ב) (דף ד.)
לכולי עלמא לא היה מתלבש שלח
ואהיו כל ישראל אוננין והקריבו למחר
זמן כיון שהיה שבת דמשמע ששבת
קש"ב. פרש"י רגל בפני עצמו שיש
וקשה לפרש דהא דפ' גולזב ועצרה
שיר ולינה מאי לאו זמן לא בדרמא?
בפני עצמו מאי היא אל"ל זמן אל"ל זמן
ועינן שהוא רגל דהא בכולהו כתיב
שמיני עצרת ורגל היינו לינה שטעון

עצרו עליו ערב ההג והחג ושמיני
לא צעי למיתני משום דנחית אשאר
לא איחפרש ליה ור"מ מפרש דאומר
יס בשני וכאן כולו שלם ורבי עזריאל
כמו שמוספים מזמורים בשבת מ"מ
ז מנה ^(ט) ומ"מ חשבון צדיק אחמי
גאי בזה גבי וזה ימים מיעוט ימים
יודעה שמי מדות אחת כלה ואחת
לנעול ^(ז) אפי' חג הסוכות שיעון
מדכתיב ופנית בצוקר כל פינות
אין לריכא קרא:

דכתיב

ששנו ושלוש צברי החג, חוד משמים ששנו ולא שלש,
 שם חס סוכות עליו (ד"ה שם יומא שם) שאין יוצין
 ד' ח' כבשם (ד"ה שם ובע"ז שם) שאין כבד
 כד' ח' בשמיים (ד"ה שם) או: ששנו ששן שזה לל
 ונו לחסו שירו (יומא שם), צרכה לענא, את יום
 המלך (יומא שם) מברכין ירי את המלך וכד למחבת
 קלח תפשת. ליש להקשות תפוס את המועט (ערכין)
 ואלה באורכה.

עין משפט
נר מצוה

יח א ב מיי פ"א מהל' חגיגה הלכה ח ט:
 יט ג ד מיי שם הלכה ז:
 ה [מיי] פ"י מהלכות תמידין הל' ה יג]:
 ו [מיי] פ"א מהל' חגיגה הל' ד ופ"ב הל' ה]:

יה אור השלם

1. שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים בַּשָּׁנָה
יֵרָאֶה כָּל זֶכֶרְךָ אֶת פָּנָי יי
אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשִּׁבְעוֹת
וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת
פָּנָי יי רִיקִים: דְּבָרִים טז טז

וגהות הב"ח

[illegible][illegible]

יְבִינוּ חֲנָנָל

רב אשי אפילו תימא צדדין
מותירין כל דלהדי גבה
דרישא כגבה דמו. א"ר
אלעזר א"ר אושעיא מניין
לעצרת שיש לה תשלומין כל
שבועה ת"ל בחג המצות
ובחג השבועות וזבחו
וכסותו כו'. פז"ר קש"ב.
פירשנוהו כבר למעלה.